

BÁRDOS B. ARTHUR

Hangsúlyos szavak

*a szó
ágaskodó
magába roskadó
a szó
a hősködő
töpörödő
a szó
lány takaró
szívbe maró
a szó
gyilkol, végez
és visszatér véges
kezdetéhez
a szó
gyógyító kés
a szájsebész
műnyelvéhez
a szó
a végső tét
eredetét
felhő fedi: setét – –
a szónak
dallamára
nő a virág szára
hajlik a fény szára
a szónak
nincs határa
hallgatag súly száll a
hangszelíd tájra
aki idetéved,
érzi: szerte széled
szótlanul a pára...*

1998. július 11.

Fegyelmezett sorok

EGY RÉGI FÉNYKÉP ALÁ

*A gödör szélén álltam. Állítottak.
Merőleges falak. Kövér rögök.
A gödör mélyén kifordult tagokkal
a friss földbe gyökérző holtak.*

*Mellettem könnyekkel küzdő kölyök:
fiam. Mert ide löktek. Ide toltak.
Az égen néhány felhő lódörög:
párában rejlő kulisszába forrtak...*

*A másodpercek lassúdad menetben
csikorgó, nehéz csizmát hordtak.
„Der nächste Schwein!...” Az érdekfeszítő*

*szóra lány tarkómra nyomult a fegyver
forró csöve. Csönddé váltam a csendben
komor férfitá nőző gyermekemmel*

s örökre cserben hagyott az idő...

1998. július 14.

Földiekkel játszó...

*Sejtekre oszlódsz. Te, a sejt
mindenesé! Az Úr elejt,
hogy fölemelhessen valamikor.
Arca, ha van, a végtelen szigor.*

*Bár arcátlankodó. Nincs hangja sem.
Veretted kőbe-fába: Istenem!*

*Vért izzadva, mert italod a vér
s a föld húsába marsz – jövőt ígér.*

*Magázod, tegezed: a vagy,
de nem vagy kérdése az agy
izzó idegszálaiból ered – –
holt hamuvá hamvaszt a gyűlölet.*

*Karácsony, Húsvét, Körmenet,
Gyászmenet, Mennyekebe menet.
Ki a sírig, ki síron túl szeret.
Tételes tánc. A földi menüett.*

1998. július 22.

